

Teksti Maria Loikkanen

Kirjoittaja on tamperelainen kirjallisuudenopiskelija.

Seikkailukirjallisuutta "pleikkarisukupolvelle".

Ilkka Remes: *Pimeän pyöveli*

WSOY 2005. 261 s.

ISBN 951-0-30683-5

AARO Korpi is back. Jotakin tämän suuntaista voisi sanoa, kun katsoo Ilkka Remeksen uusimman nuortenromaanin *Pimeän pyövelin* kansikuvaa: "WSOY presents Ilkka Remes productions Starring Aaro Korpi" – Aaron seikkailuja kaupataan nuorille miehille suuren maailman tyyliin. Tämä hiukan särähtää, koska tekstin synnyttämät mielikuvat ovat niin kovin 'hollywoodmaisista' ja ennen kaikkea kaupallisista. Ja sopii vain kysyä, miksi suomenkielisessä nuortenromaanissa on vieraskielistä tekstiä? Onko englannin kielinen iskulause 'coolimpi' kuin suomenkielinen? I think not. Ikävä kyllä englannin kielen käytöstä syntyy lähinnä vaikutelma siitä, että suomen kieli ei ole tarpeeksi riittävä väline uudelle nuortenkirjallisuudelle.

Remeksen aikuisille lukijoille suunnatuista romaaneista tutun Antti Korven poika Aaro seikkailee kirjan kansien välissä jo kolmatta kertaa. Aikaisemmin ovat ilmestyneet *Piraatit* (2003) ja *Musta Kobra* (2004). Edeltäjiensä lailla *Pimeän pyöveli* on kirjoitettu "James Bond" –hengessä, mukana on kansainvälistä rikollisuutta, aseita ja tietenkin teknisiä vempaimia. Tosin täytyy sanoa, että *Pimeän pyöveli* on paljon rauhallisempi ja uskottavampi kuin edeltäjänsä – tapahtumat eivät karkaa käsistä mahdolltomilta tuntuvien tapahtumien vuoksi.

Tällä kertaa tapahtumaketju pyörähtää liikkeelle Porvoosta. Aaro on mummin luona kesälomallaan keksinyt nerokkaan tavan tienata rahaa: ketjukirje, tosin laitton sellainen, tuottaa päivittäin seteleitä postilokeroon roppakaupalla. Touhussa on mukana myös Niko, Aaron porvoolainen ystävä. Kaikki on hyvin, kunnes Aaro saa omituisen viestin: joku muukin tietää poikien puuhista, ja haluaa oman osansa saaliista. Aaro ja Niko ottavat selvää kiristäjästä, ja huomaavat sotkeutuneensa johonkin paljon isompaan, kuin mihin poikien rahkeet riittävät.

Remeksen tuotantoa voi kritisoida teosten lähes samankaltaisista juonirakenteista, jota voisi jo kutsua formaatiksi, ja joka osaltaan tuottaa teoksiin ennalta-arvattavuutta, ja niin edelleen. Tottahan se on, että tietyille kaavalle rakentuvat jännitysromaanit alkavat helposti toistaa itseään, jos kaavaan ei tasaisin väliajoin tuoda jotakin uutta. Aaro Korvesta kertovien nuortenromaanien kohdalla Remeksen kehityssuunta on kuitenkin ollut positiivinen. *Piraatit* oli kaikessa "hurjapäisyydessään pahin", seikkailun mittasuhteet kohosivat sille asteelle, että kertomuksen aivan liian uskomattomalta tuntunut loppu ei yksinkertaisesti enää toiminut, ainakaan aikuisen lukijan silmissä. *Musta kobra* oli selvästi askel parempaan suuntaan, vaikka siinäkin oli vielä liikaa James Bond-aineksia.

Itse pidän *Pimeän pyövelistä* eniten, sillä vaikka tarinan kehys onkin kansainvälinen, sijoittuu se kuitenkin Suomeen eivätkä tapahtumat riistäydy käsistä päätä huimaavalla tavalla. Hienoa on myös se, että Aaro on saanut seikkailuihinsa mukaan kaverin – Nikon läsnäolo tuo tasapainoa tarinaan, etenkin siinä mielessä, että vanhempi kaveri ei välttämättä ole viisaampi, kuten Aarokin Nikon kohdalla huomaa. Ikäero palvelee tarinaa myös rakentavalla tavalla siinä mielessä, että täysi-ikäisen Nikon oma auto tarjoaa luonnollisesti paljon enemmän liikkumavaraa, kuin 14-

vuotiaan Aaron polkupyörä. Niinpä Pohjois-Suomen seikkailu mahdollistuu luonnollisella tavalla, tottahan autoa on kiva päästä kokeilemaan myös pitkän matkan ajossa. Poikien kaveruussuhteen kautta tulee ikäeron lisäksi esille myös se, kuinka kaverista, ja etenkin tämän kotioloista ei aina välttämättä tiedä kaikkea – edes sitä tarpeellista, kuten Aaro Nikon kohdalla huomaa.

On hienoa, että Remes on ottanut asiakseen tavoitella myös nuorempia lukijoita – saadakseen ns. "pleikkarisukupolven" lukemaan. Miksipä Aaron seikkailut eivät maistuisi myös pelaavalle nuorisolle, sen verran vauhdikkaita tarinat ovat.